

A FELÁLLÍTÁSSAL LENNE ÉPPEN BAJ

J U N G K Á R O L Y

Hosszú idő óta óztkodom ettől a verstől;
Itt is, ott is; ha ott vagyok, ittenre
Halasztom, ha itt, egy virtuális ottanra.
Nem lehet ebből kimaradni – hallom –,
Közben éppen az egymást követő híradók
Ideje lenne – mert ez sem halasztható –,
Akárcsak a tornyosuló folyóirathalom, melyet
Hazacipeltem (a haza – még ha itt csak
Szösszetételes formában bukkan is fel –
Korántsem Heimat stb. értelemben értendő),
Úgymond tájékozódás céljából, pedig
Tájékozódhattam volna – éppen ma – eléggé,
Hisz megtudtam, hogy *felállításunkkal* lenne
Éppen baj (itt újra pontosítani kell:
Az idézett szakkifejezés az adai
Önkormányzati levélben nem *erectionkra*
Céloz – amit egyébként jól is tesz –, hisz
Aligha győződhetett meg ilyen irányú áldásos
Tevékenységünkről), valahogy nem megy a
Becsatlakozás, eddig sem ment; kimaradtam
Szépen az irodalomból, valahogy nem lett
Belőlem nemzetmentő, hazafias költő.
Feltehetően nem is akartam soha lenni az.
Innentől kezdve pedig óvatosnak kell lennem,
Mert már zümmögni kezdenek bennem a
Kósza rímek, még majd megkörnyékez az az
Átkozott ihlet, különben pedig egyre jobban

Fázom, ki tudja: van-e még hazám és házom,
De: halt! – mondanám egy jeles költő
Modorában, akit már régen nem láttam,
Aki – ha sírni akar – elvonul a klotyóba,
Hogy senki se lássa, hisz zokogni férfinak
Mégse illik. S már *hazajönni* sem érdemes,
Amint hogy eltávozni sem, s végül maradni sem.
Főleg, hogy szarrá ment az élet, hovatovább a
Hogyan tovább is, s főleg az *itmaradhatóság*,
Bár ezt a szószörnyeteget csak nemrég
Hallottam, s szeretném elfelejteni, ám azt
Hiszem, *ennek már lőttek*, s nem is csak a szó
Átvitt értelmében. Mondom, ódzkodtam e
Verstől soká, sok ehhez hasonló, hurkatöltővel
Gyártott versszövegre akadtam mostanában a
Folyóiratokban (Istenem!, a pesti hurka-
Töltő, meg a Platón-összes, három kötetben,
Hogy derültünk ezen, sok évvel ezelőtt!),
Sorjáznak bennük egymás alatt a sorok, néha
Úgy tűnik, ami bennük van, mégis csak több,
Mint egy-egy anekdoton, több a nosztalgianál,
A kibeszélés kényszerénél; akad bennük
Valami, ami a hosszan kanyargó tölteléket
Földobja a telihold felé, az elárvult égre,
Ragyogni sebzetten is. Esélyeim latra vetni,
Átverve latrokat, miféle közakarát bágyatag
Virtualitása szövegeti itt hálóját –
Kérdezem magamtól –, miközben még jobban
Fázom, a hideg átjárja csontjaimat, ez az
Istenverte hideg még majd kikészít, mielőtt
Eldönthetném az *itmaradhatóság*, az
Eltávozhatatlanság vagy *visszatérhetőség*
Kérdését, ám e szószörnyetegek tovább
Osztódnak: miért ne lehetne például az
Itmaradhatatlanság, *eltávozhatóság*, *soha*
Vissza se térés! A *felállításunkkal* lenne éppen
Baj, mint hallom, az *itt-*, *el-*, *vissza-* stb.
Meg melyedlagos a közakarát szemszögéből?
Ezzel szemben a *-hatóság* és *-hetőség* már-már
A gatgetés gyakorítására van kihegyezve, a
Mindennapos gatgetés oly szépen kialakult,

Hogy a *-hatatlanság* és *-hetetlenség* szépen
 Üli már a nászát e táj felett. Nos, mi a
 Teendő, ha én nem lenni hazafias nemzeti
 Költő, s ebben a gatgető eufóriában egyre
 Inkább bekerít bennünket az *itt- -hatóság*,
 Nemkülönben a virtuális *ott- -hetőség*, ami
 Végeredményben tulajdonképpen *ott- -hatóság*,
 S nem csupán illetékek tekintetében. S akkor
 Végül valóban *felállításunkkal* lesz majd a baj,
 Hiába lesznek a nyugodt éjszakák, az áldott
 Csönd, a biztonság, nemzet- és lánytestbe
 Elképzelt visszatérés, a végleges nyugalom.
 S mivel *felállításunkkal* lenne éppen baj, mint
 Befolyásos körökben s helyen megállapított,
 E *felállítás* több helyütt és többszörösen is
 Problematikus lehet. Amint hogy az lett más
 Is. A *-hetőségből* hol lesz *lehetőség*, esetleg
 Csak *lehetőség*, ha a *-hatóság* másként dönt
 Esetleg, a *felállítás* akkor ismét csak
 Problematikus marad. Lám csak, lám, a nyelv
 Zordon korban fedi fel sajátos szerkezetét,
 Hajlítja a költő nyomorában, hajlik is,
 Hajlik is, aztán összeroppan a költővel
 Együtt, széthullik izzó üvegcserepeire,
 Itt-ott kilóg egy-egy kötőjel, egy-egy
 Közbeékelt mondat eleje vagy másik fele,
 Írásjelek feszengenek, pontosvessző keresi
 Elvesztett helyét, ám a lezáró pontok elpe-
 Regnek, akár a mákszemek, a menekülő után, s a
 Gonoszok loholnak utána, ha elkapják grabancát,
 Egy életre nyomorék marad. Miként a költő is:
 Bármely *-hatóságra* vagy *-hetőségre* voksol is:
 Végeredményben vesztes marad. Nem kétséges,
 Hogy itt valóban a *felállítással* lesz a baj;
 Vegyük akár ilyen vagy olyan értelemben.